

Sygn. akt VIII Ka 951/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 stycznia 2014 roku

Sąd Okręgowy w Białymstoku VIII Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Jerzy Szczurewski

Protokolant: Aneta Chardziejko

przy udziale Prokuratora Marka Moskala

po rozpoznaniu w dniu 21 stycznia 2014 roku

sprawy M. P.

oskarżonego z art. 178a § 4 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Bielsku Podlaskim

z dnia 14 października 2013 r. sygn. akt II K 361/13

I. Zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy uznając apelację za oczywiście bezzasadną.

II. Zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 120 /sto dwadzieścia/ złotych tytułem opłaty za II instancję i obciąża go pozostałymi kosztami procesu za postępowanie odwoławcze w kwocie 70 /siedemdziesięciu/ złotych.

UZASADNIENIE

M. P. stanął pod zarzutem tego, że w dniu 15 lipca 2013 roku w B. o godzinie 18:00 na ulicy (...) prowadził w ruchu lądowym na drodze publicznej pojazd mechaniczny, samochód marki M. o nr. rej. (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości, to jest I badanie – 0,59 mg/dm³, II badanie – 0,57 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu, będąc wcześniej prawomocnie skazanym za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości i w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonego w związku ze skazaniem za przestępstwo, to jest o czyn z art. 178a § 4 k.k.,

Sąd Rejonowy w Bielsku Podlaskim wyrokiem z dnia 14 października 2013 r w sprawie II K 361/13 oskarżonego uznał za winnego popełnienia zarzuconego mu czynu i za to na mocy art. 178a § 4 k.k. skazał go oraz wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

Na mocy art. 42 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia samochodów osobowych na okres 2 (dwóch) lat.

Zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem opłaty i kwotę 90 (dziewięćdziesiąt) złotych tytułem pozostałych kosztów sądowych w sprawie.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca oskarżonego skarżąc go z mocy art. 444 k.p.k. w całości.

Powołując się na przepisy art. 427 § 2 k.p.k. i art. 438 § 1,2,3,4 k.p.k. rozstrzygnięciu zarzucił:

1.obrazę przepisu postępowania mianowicie art.170 § 1 kpk, która miała wpływ na treść wyroku, a wynika z oddalenia wniosku oskarżonego o przesłuchanie świadka M. B. na okoliczności aktu oskarżenia, pracy oskarżonego, osobowości, właściwości, warunków osobistych, dotychczasowego sposobu życia oraz zachowania się przed i po popełnieniu przestępstwa, co miało w szczególności wpływ na wymiar kary, oceny możliwości zastosowania instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności a także pozytywnej prognozy kryminologicznej wobec oskarżonego oraz nie odniesienie się do tego w uzasadnieniu wyroku,

2.błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na jego treść, a polegający na stwierdzeniu, iż linia obrony obliczona na zminimalizowanie winy nie zasługiwała na uwzględnienie, podczas gdy oskarżony wyjaśnił iż nie miał zamiaru spożywać alkoholu, nie miał świadomości spożywania alkoholu, jak również nie miał zamiaru kierować pojazdem po jego spożyciu, a w związku z tym pojawiają się poważne wątpliwości czy w tych okolicznościach oskarżony dopuścił się czynu umyślnie,

3.obrazę art. 69 § 4 kk poprzez nie zastosowanie instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności polegające na błędnym założeniu z góry, iż oskarżony M. P. winien liczyć się, że grozi mu kara bezwzględnego pozbawienia wolności, mimo iż prognoza kryminologiczna w stosunku do oskarżonego jest pozytywna poparta dobrą opinią bezpośredniego przełożonego oraz samą postawą oskarżonego, który kontynuuje pracę zawodową, mieszka wraz z rodziną, którą wspiera i podtrzymuje finansowo a także z uwagi na młody wiek zasługuje na to, aby miał możliwość resocjalizacji poza jednostką penitencjarną,

4.błąd w ustaleniach faktycznych sądu mający istotny wpływ na treść wyroku, a polegający na przyjęciu, iż oskarżony podjął stałą pracę już po popełnieniu przestępstwa, podczas gdy z materiału dowodowego zebranego w sprawie wynika, iż cały czas pracuje, ma ciągłość pracy, a poza tym skoro nadal pracuje i pilnuje pracy to tym bardziej jego postawa potwierdza pozytywną prognozę kryminologiczną w stosunku do oskarżonego i możliwość skorzystania z dobrodziejstwa art.69 § 4 kk,

5.rażąca niesprawiedliwość wyroku, która polega na wymierzeniu oskarżonemu kary pozbawienia wolności bez jej warunkowego zawieszenia,

Na zasadzie art.427 § 2, 437 § 2 kpk wniósł:

1.o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie odmienne co do istoty sprawy i wymierzenie oskarżonemu grzywny, odstąpienie od wymierzenia kary pozbawienia wolności ewentualnie warunkowe zawieszenie oskarżonemu wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności na zasadzie art.69 § 4 kk oraz orzeczenie zakazu prowadzenia samochodów osobowych na okres 1 roku, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania,

2.o przeprowadzenie na rozprawie odwoławczej dowodu z przesłuchania świadka M. B. na okoliczności podniesione we wniosku dowodowym oraz dowodu z odpisów świadectwa pracy firmy PHU (...), R. i umowy o pracę M. P..

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego jest bezzasadna w stopniu oczywistym i na uwzględnienie nie zasługuje.

Kontrola odwoławcza nie wykazała by Sąd Rejonowy dopuścił się zarzucanego w pkt. 1 uchybienia procesowego w postępowaniu dowodowym, a więc oddalenia wniosku dowodowego złożonego w toku postępowania. Z protokołu rozprawy (k.410dw.-42) wynika, iż obrońca oskarżonego wniósł o przeprowadzenie przedmiotowego dowodu mającego na celu wyjaśnienie okoliczności sprawy. Sąd I instancji na bieżąco, czego dowodem jest właśnie protokół odzwierciedlający przebieg rozprawy głównej, przedmiotowy wniosek oddalił. Oddalając wniosek Sąd I instancji, miał świadomość, iż wnioskowanego świadka nie ma w dniu rozprawy w budynku Sądu. W tym stanie rzeczy w ocenie Sądu Okręgowego procedował prawidłowo. Wskazał w postanowieniu pełną podstawę prawną, która wskazywała na konkretną przyczynę jego oddalenia i sprecyzował przyczynę jego oddalenia. Precyzyjne uzasadnienie decyzji

umożliwia odwoławczą kontrolę prawidłowości uznania tego wniosku dowodowego na tamtym etapie postępowania za nakierowany wyłącznie na przedłużenie postępowania. I takim bez wątplenia był. Bez wątplenia tożsamą decyzję podjąłby Sąd Okręgowy tyle tylko, iż wnioskowany świadek obecny był w Sądzie w dniu rozprawy apelacyjnej i możliwe było bez przedłużania postępowania w sprawie przeprowadzenie tego dowodu. Dowodu uzupełniającego dotyczącego osoby oskarżonego.

Tak więc ten zarzut obrońcy oskarżonego uznać należy za całkowicie bezzasadny, a w dalszej części, jako że świadek został przesłuchany, za bezprzedmiotowy.

Przechodząc do analizy kolejnych zarzutów to stwierdzić należy, iż mają one typowo polemiczny charakter. Zmierzają bowiem do zakwestionowania wydanego rozstrzygnięcia z powołaniem się na względne przyczyny odwoławcze, bez jakiegokolwiek wskazania, w czym autor apelacji popełnienia błędów logicznych, w ocenie ujawnionego w sprawie materiału dowodowego, upatruje. Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych wymieniony w pkt 2 nie wskazuje na czym ów błąd miałyby polegać. Domyślać się jedynie można, iż dotyczy przyjęcia winy umyślnej oskarżonego w zakresie przypisanego mu czynu. Sąd Okręgowy wyraża przekonanie, iż sformułowanie tak istotnego zarzutu apelacyjnego pozwalało oczekiwać, że na jego poparcie, autor środka odwoławczego przytoczy rzeczową argumentację, ze wskazaniem, w czym dopatruje się popełnienia przez Sąd meriti sygnalizowanych uchybień. Tymczasem lakoniczność uzasadnienia apelacji nie pozwala de facto Sądowi II instancji na podjęcie merytorycznej polemiki w zakresie podnoszonych problemów. Lektura apelacji nie pozwala także oprzeć się wrażeniu, iż skarżący ustaleniom Sądu meriti przeciwstawia po prostu własne zapatrywanie oparte na własnej ocenie materiału dowodowego i z całokształtu tego materiału wybrał jedynie niektóre elementy pozwalające poprzeć przyjętą linię obrony.

Kontrola odwoławcza nie wykazała nieprawidłowości w zaprezentowanym toku rozumowania Sądu meriti. Sąd Rejonowy wnikliwie, skrupulatnie i prawidłowo ocenił zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, wskazując wyczerpująco w pisemnych motywach rozstrzygnięcia, które dowody uznał za przekonujące, a którym i z jakich względów odmówił waloru wiarygodności. Sąd Okręgowy nie ma wątpliwości, iż w zakresie zarzuczonego występku bezsprzecznie poprawnym było ustalenie, że oskarżony kierował samochodem w stanie nietrzeźwości w warunkach art. 178a § 4 k.k. Tak poczynionych ustaleń, znajdujących wyraz w pisemnych motywach zaskarżonego orzeczenia, nie zmienia fakt, iż oskarżony kwestionuje umyślność swojego działania. Przebieg i okoliczności zdarzenia, nie nasuwają, zdaniem Sądu Odwoławczego, żadnych zastrzeżeń.

Sąd Okręgowy nie podzielił także zarzutów i wywodów apelacji co do błędnego nie zastosowania wobec oskarżonego dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności oraz jakoby orzeczone w bezwzględnym wymiarze kara odznaczała się rażącą niewspółmiernością.

Sąd Okręgowy w pełni podzielił stanowisko Sądu Rejonowego, przedstawione w pisemnych motywach wyroku, iż w niniejszej sprawie brak jest podstaw do zastosowania wobec oskarżonego instytucji warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności.

Zauważyć należy, iż wobec sprawców występków z art. 178a § 4 k.k. instytucję art. 69 § 1 i 2 k.k. stosuje się tylko w szczególnie uzasadnionych wypadkach. W niniejszej sprawie Sąd Okręgowy – podobnie jak Sąd Rejonowy – takiej szczególnie uzasadnionej sytuacji się nie dopatrywał. Tej oceny nie zmieniają okoliczności ustalone w oparciu o zeznania świadka M. B. oraz ustalenia dotyczące ciągłości pracy oskarżonego. Generalnie należy stwierdzić, iż analiza całokształtu materiału dowodowego sprawy w tym odnoszącego się do właściwości i warunków osobistych oskarżonego nie dają podstaw do przyjęcia, że w odniesieniu do M. P. zachodzi przewidziany art. 69 § 4 k.k. szczególnie uzasadniony wypadek. Podstawy do takiej oceny nie dają pozytywna opinia środowiskowa i z miejsca pracy, ciągłość pracy oraz niekonfliktowość w stosunkach z matką. Są to zachowania, które powinny cechować i cechują przeciętnego, dochowującego zasad prawnych i moralnych, człowieka.

Natomiast z całą mocą podzielić należy stanowisko Sądu Rejonowego co do oceny czynu oskarżonego. Oskarżony siadł za kierownicę swojego samochodu po spożytych alkoholu bez żadnej usprawiedliwiającej go przyczyny. Powyższe

negatywnie prognozuje co do przestrzegania przez oskarżonego prawa w przyszłości, a akcentowane, wskazane wyżej, przez obrońcę okoliczności, nie mogą stanowić skutecznej przeciwwagi do takiego wniosku.

W końcu na ocenę zasadności niezastosowania wobec oskarżonego instytucji warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary nie mogą być obojętne cele kary, jakie ma ona osiągnąć wobec społeczeństwa. Ta ocena, zważywszy na rodzaj czynu, którego M. P. się dopuścił, jego stopień społecznej szkodliwości oraz stopień zawinienia oskarżonego, zdecydowanie przeciwstawia się zastosowaniu przedmiotowej instytucji.

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji swojego wyroku.

O opłacie za II instancję należnej na rzecz Skarbu Państwa od oskarżonego orzekł na mocy art. 8 w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 2 Ustawy z dnia 23.VI.1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. Nr 49 z 1983r., poz. 223, z późn. zm.), a o pozostałych kosztach procesu za postępowanie odwoławcze na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k.